

Fitxar o no fitxar a la feina

«Vivim, laboralment, al país de les absurditats, irracionalitats i endèmies nacional-ocupacionals»

Estem molt contents. Molt de molt. Des de la Revolució Industrial hem millorat un infinit i ara, com aleshores, tornem a fitxar per treballar

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/179543/tots/treballadors/hauran/fitxar/feina/partir/avui>)

. Felicitats a tots i, especialment, a les *fitxes* i *fitxos* que ara tindran una feinada de por. Això sí que és una Revolució: fitxar, registrar, anotar, fixar.... Com sempre, l'estat espanyol, a l'avantguarda de les revolucions més inútils, anti-natura, anti-humanitat, anti-tot. D'aquí a no-res, qualsevol Govern de la pell de brau-frau, traurà un decret llei que ordenarà que les *fitxes* i els *fitxos* hagin de fitxar per anar treballar com a professionals del fitxar. Ja veureu. Ara anem a fitxar.

No penso perdre ni un nanogram d'una cèl·lula del meu teixit nerviós per redir que avui (com ahir) hi ha un fotimer de feines que haurien de tenir un horari natural, lliure, flexible, responsable... i d'altres, no, no poden, però perfectament podrien establir jornades arranjables, adaptades... A més, sabeu que existeixen des del plístocè inferior unes criatures (milers!), a la intempèrie total, que es diuen "autònoms" sense cap tipus de règim horari?

Vivim, laboralment, al país de les absurditats, irracionalitats i endèmies nacional-ocupacionals. Herència d'aquella postguerra franquista de fam de Carpanta

(<https://ca.wikipedia.org/wiki/Carpanta>) etern i de mans i mànigues de misèria. Dels mil oficis però pobre segur. De les feines als llocs del no-res. Del nihilisme laboral. A l'estat espanyol ha manat, com una dictadura monàrquica, el règim de l'horari ferri, de ferro colat, per damunt del règim de la llibertat productiva de la professionalitat, dels horaris del sentit comú, la naturalitat, la racionalitat. Endavant, el segle XIX al segle XXI: fitxem a les fàbriques collant caragols virtuals asseguts a taules infinites com cintes sense fi d'un sistema fabril, en cadena, encadenat, emmanillat. Endavant les atxes, les torques, les claus angleses, els teclats, els ratolins, les pantalles... Endavant. Fitxareu, però no convencereu.

Fitxareu amb mil i un sistemes de modernitats antediluvianes. Presons de transparència amb barrots d'hores, números, xifres, dades... Big data per les cadenes de muntatge d'avui.

Pels Charles Chaplin dels *Temps Moderns* (<https://www.youtube.com/watch?v=KHAaYxMinC8>)

del segle XXI. Fitxareu però no podreu fitxar les neurones durant les vuit hores del jornaler.

S'interromprà el fitxar quan el trastejador rumii fixament, persistentment, permanentment, en les seves vacances d'estiu a l'iglú del pingüí ecologista i criador de foques assilvestrades al quadrant nord-est rectangle seixanta-quatre del Pol Polar Molar? El fitxar calcula els pensaments impurs, purs, durs, heavys, lights, els cigarrets, els cafès, els carajillos, les visites quilomètriques als lavabos, les perforacions nasals a la recerca de petroli mucós, les exploracions espacials de musaranyes siderals dels obrers fitxadors? Què caratxos calcula, mesura, quantifica, emmagatzema el fitxar?

Fitxar, o no fitxar, que diria Hamlet, professional del fitxatge de l'existència

torturada, caragolada, embolicada, engranada, sistematitzada. Ser o no ser. Ens estan donant tanta feina i nosaltres tenim tanta feina! Deixeu-nos fer la feina. Deixeu-nos treballar.

Deixeu de tocar-nos els nassos, els collons, els ovaris, els racons i els macarrons. Deixeu-nos, colla de ganduls, dropos, pòtols. Deixeu de tractar la feina, els oficis, les professions com si fossin un parc infantil per a adults mentalment lli-liputencs que no creixen mai. Deixeu d'infantilitzar la vida laboral amb contes romàntics de big data de final (in)feliç.

El treball ens farà lliures, però la vostra feina per decret llei esclau ens fa ignorants,

tòtils, caragols, trossos de ferro, de fusta, de plàstic, d'alzina surera, de garrofer bord... bocins de

res. Deixeu fer, que això és deixar ser i aquest és l'horari de la productivitat màxima de l'ésser bimà i bípede i també del que no ho és. Au, a moure fitxa.